

A belső természet

Torok Melinda lélek-rajzolatai

Mi is az, ami igazán fontos Torok Melinda művészetében? Mindenekelőtt a szín és a fény, továbbá a természet, méghozzá a belső természet, a benne rejlő erők, rezgések. Arra törekszik, hogy alkotásának kellemes színvilága és tónusa pozitív hatású kisugárzást adjon és gyógyító hatása legyen. Alkotásaiban a fény-árnyékot keresi, színei az alap- és kiegészítő színek mint például a narancs és a kék, valamint a szivárvány színei. Ezek valamiféle belső harmóniát teremtenek számára. Bár irányzata az absztrakt, tematikáját a természetből meríti, nem tudja a természettől teljesen elkülöníteni. Szerinte képeit, akárcsak a zenét, nem is kell megérteni, hanem inkább csak átérezni.

Torok Melinda 1976. július 10-én született Belgrádban. Általános és középiskolás éveit Szabadkán töltötte. A gimnázium harmadik osztályát Magyarországon, Debrecenben végezte, az Ady Endre Gimnázium tanulójaként. Szabadkán érettségizett. A Belgrádi Művészeti Egyetem Képzőművészeti Karán szerzett diplomát 2002-ben Anđelka Bojović osztályában. Posztgraduális tanulmányait ugyanezen a karon fejezte be 2005-ben. Tagja a Szerbiai Képzőművészek Egyesületének (ULUS). A szabadkai Magyar Tannyelvű Tanítóképző Kar tanára. 1995 és 2007 között hét önálló kiállítása nyílt, emellett mintegy negyven hazai és külföldi csoportos tárlaton állított ki műveiből. 1999 óta számos művésztelep munkájában vett részt nemcsak Szerbiában, hanem Magyarországon, Montenegróban, Szlovéniában, Macedóniában, Lengyelországban és Franciaországban. 2007-ben a DNS posztalfabetikus folyóirat PERSONA és ARIADNE számainak tervezője és kivitelezője volt. E két szám designja megnyerte a 2007. évi Szép Magyar Könyv különdíjat.

Az ember életében igen fontos az indulás, az első lépés, a gyermekkor. Egy bölcs mondás szerint a világgörülű út is egy lépéssel kezdődik. Melindát születése óta ismerem, hisz édesapjával, Torok Sándorral nagy lelki barátok voltunk, sőt, még a névválasztásában is bábáskodtam. Apjával együtt mentettük agyagtáblába kéznyomatát.

Ma már elfogadott vélemény, hogy nincs külön női vagy férfi művészet, a kulcskérdés a színvonal. Mikor letelt a mandátumom a munkahelyemen, a tanítóképző karon, utódomként Melindát jelöltem meg. Utólag örömmel

tapasztaltam, hogy megállta helyét, jól beilleszkedett a tanári pályába és művészként is kibontakozott.

Az ógörög delphoi jósda bejáratának felirata a következő volt: „Gnóthi szeauton!”, vagyis „Ismerd meg tenmagadat!” Írók, költők első írása, alkotása leginkább önéletrajzuk – Melinda is így kezdte pályafutását, vizuálisan ismerkedett önmagával, egy sorozat önportréval, amelyek mind különböznek egymástól, de mégis Melinda egyik vagy másik jellegzetességét, tulajdonságát emelik ki, pl. nőiességét, leleményességét, titokzatosságát, játékosságát, kísérletező kedvét, szépségét.

Tudjuk azt, hogy az absztrakt festészet Vaszilij Kandinszkij nevéhez kötődik. A vele kapcsolatos történet a következő. Kandinszkij szokásos reggeli sétája után a műtermi állványán egy olyan jó festményt talált, amelyről tudta ugyan, hogy ő festette, de valami rejtélyes módon nem ismerte fel. A rejtély nyitja pedig az volt, hogy időközben bent járt a takarítónő, és a képet véletlenül fejfelé helyezte vissza az állványra. Ez adta az ötletet Kandinszkijnek, hogy nem is fontos, hogy a kép ábrázoljon valami konkrét dolgot, hisz a kép akkor is lehet jó, ha az alkotóelemei, mint pl. a színek, formák, vonalak kellemes összhangban állnak egymással. Torok Melinda is az absztrakt irányzatot követi, mint édesapja, de természetesen más módon. Tudjuk azt, hogy az elvont ábrázolásnak is reális alapjai vannak. Ismerem Melindának azt a sorozatát, amelyben apja hangulatos festői műtermét örököltte meg még reális módon. Azóta már más vizekre evezett.

Az akrilfestészet mellett akvarelllel is foglalkozik, szinte újra felfedezte magának, ahogy ő mondja, az akvarellnél nem lehet mindent megtervezni, csak ötven százalékban tudhatja előre, hogy egy technikai lépés milyen eredményt produkál, tehát csak fele arányban saját alkotása, ugyanis a víz automatikusan dolgozik, szinte a kép önmagát teremti meg, vagyis mintha a természet teremtette volna meg, csak egy kicsit kell még hozzádolgozni.

Már egy évtizede az anyag, a technika különböző lehetőségei érdeklik. Szeret kísérletezni az anyaggal: pl. hogyan folynak össze a színek, milyen változásokat, formákat öltenek. A képen érdekes organikus felületek jelennek meg, mint a fakéreg, a repedezett föld, tökéletlen, de izgalmas részletekkel stb. A természetben,

a mulandó dolgokban és a tökéletlenségben keresi a szépséget. Például bütykös, szabálytalan fatörzs, szétfeszülő fellegek.

Melinda szerint az emberek természetében van, hogy boldogságra vágnak, de feltételekhez kötik, valami imaginárius körülményeket várnak. Véleménye szerint nem

kell ideális, tökéletes körülményekre várni, hanem itt, a jelen pillanatban kell megtalálni az örömet, boldogságot. Alkotásaiban a megérzés játszik nagy szerepet, ugyanis egy rendkívül érzékeny lélek. Ahhoz, hogy alkotni tudjon, meg kell teremtenie a belső nyugalmát, amiből azután ő maga is építkezik, vagyis ihletője: a belső természet.

